

Maandag 21 januari 2019

- Soort : luswandeling in de Sahara van Gran Canaria
- Plaats : Maspalomas
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 100 m
- Dalen : 100 m
- Duur : 4 uur

Op weg naar Maspalomas houden we even halt aan mirador de Fataga en nemen er enkele mooie foto's van de Barranco de Fataga.

We doen vandaag een wandeling langs en door de wandelende duinen. Het is een klein maar spectaculair landschap, 7 km lang blank zandstrand met duinen tot 30 meter hoogte.

Het gehele gebied staat onder natuurbescherming om haar speciale fauna en flora. De duinen zelf staan niet op een wandel- of stafkaart omdat ze zich steeds verplaatsen met de wind, vandaar de benaming wandelende duinen.

Het zand van de duinen is niet, zoals sommige gidsen beweren, uit de Sahara overgewaaid, maar bestaat uit door de branding in duizenden jaren tot zeer kleine deeltjes fijngeveven

korallen en schaaldiertjes. De overheersende zuidwestenwind draagt ze landinwaarts en vormt ze tot fraaie sikkelduinen.

Onze wandeling gaat ook langs de beschermde brakwaterlagune La Charca die dient als broedplaats voor veel zeevogels zoals meerkoeten, zilverreigers en bontpekkervieren. De

lagune voedt zich zowel met zout zeewater, dat bij sterke vloed over de zanddam spoelt, als met zoet regenwater.

Gaston trekt een sprintje naar de top van een 30 meter hoge, wandelende duin. Geen sinecure want bij elke meter dat je omhoog loopt zak je 80 cm terug. Gelukkig is Gaston een goed getrainde atleet en is hij zonder moeite boven geraakt.

We zijn speciaal naar Maspalomas gekomen omdat we wisten dat het daar mooi weer was. In het binnenland, waar ons vakantiehuisje staat, was het immers slecht weer, veel regen en wind.

Na onze wandeling doen we de nodige boodschappen. We koken immers elke dag zelf.

Onze sterrenchef, Jan, zorgt terug voor een heerlijke maaltijd, spaghetti met tonijn.

En na al die zware inspanningen van de voorbije week krijgt Gaston een weldoende spiermassage van één uur.

Dinsdag 22 januari 2019

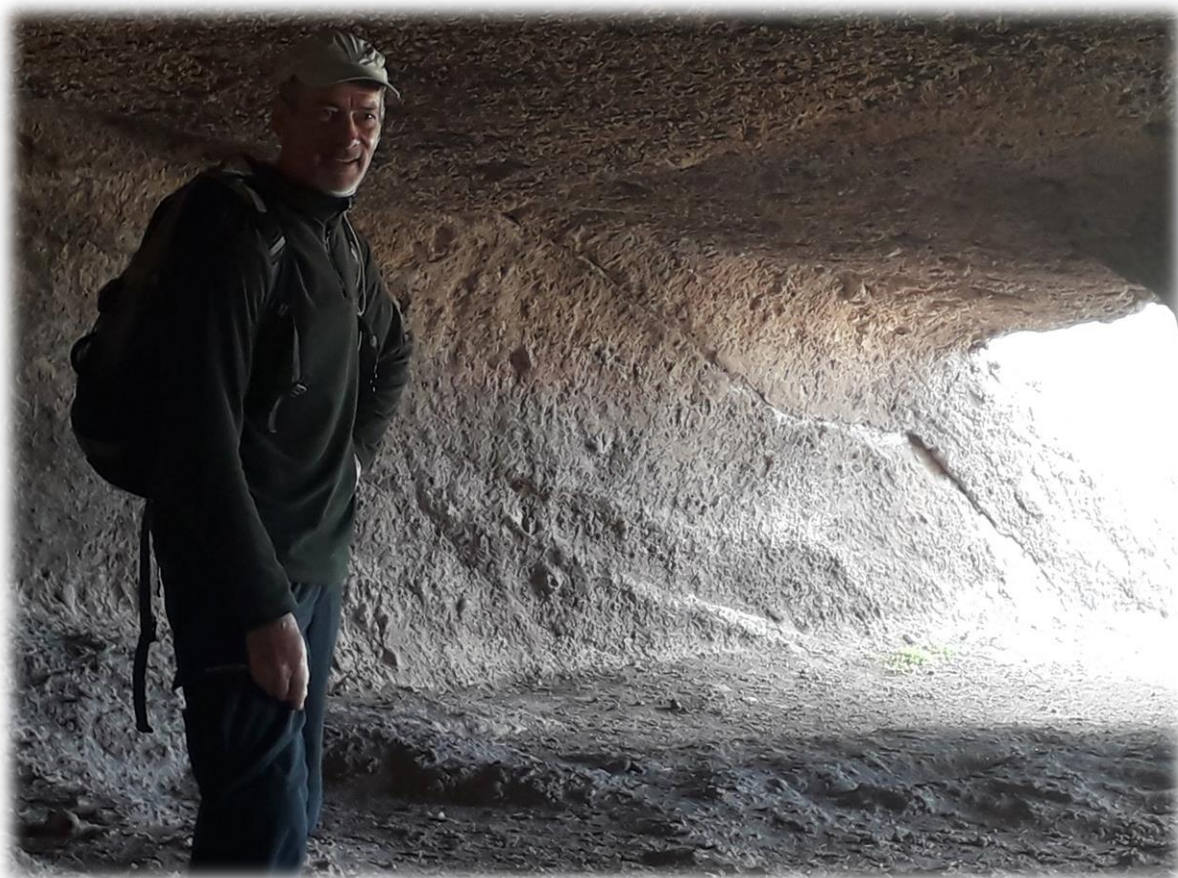
Vandaag nemen we een rustdag en bezoeken we enkele dorpjes en enkele historische sites.

We bezoeken de Oud-Canarische vesting Cuatro Puertas. Voor de Guanchen was dit een heilige berg. De eerste grot die we aandoen heeft vier toegangen vandaar de naam. Maar

eigenlijk waren het geen toegangen. De oerwoningers, de Guanchen wisten immers dat ze niet alles mochten uithakken uit de berg, dat ze enkele zuilen dienden te laten staan zodat de grot niet zou instorten.

Cuatro Puertas zou niet geschikt hebben voor bewoning maar enkel voor opslag van graan. Deze grot werd door de Guanchen volledig uitgehakt met een harde steen. Guanchen kenden

immers geen metaal. Vermoedelijk heeft het honderden jaren geduurd om deze ruimte uit te hakken. De eigenlijke grot is 17 op 7 meter.

De uitgekerfde U vorm zou verwijzen naar een cultusplaats. Van hieruit konden de Oude-Canariërs de kust van Las Palmas tot Gando bewaken alsook het hele oosten van het eiland. Tevens hadden ze in de verte zicht op het centrale bergmassief.

De grotwoningen zijn uitgehouwen in een 319 m hoge bergtop en dus genoten deze 'heilige maagden' van een prachtig uitzicht. Dit was echter niet de belangrijkste reden om de grotten

Cuatro Puertas op deze geïsoleerde plaats te situeren; doorslaggevend was dat men de graanvoorraden in de grotten vanaf deze heuveltop goed kon verdedigen tegen aanvallers.

Dank zij de voedselvoorraden konden de verdedigsters niet worden uitgehongerd. Bovendien beschouwden de Guanchen deze heuveltop als een heilige plek en dus werden hier de doden van de Guanchen gebalsemd en voerde de faycan hier rituele handelingen uit die bij de begrafenisceremoniën hoorden. De faycan was een soort priester die de religieuze macht in handen had.

De grotten zijn onderling verbonden met gangen. In de grotten zijn nissen uitgehakt die men gebruikte als bergruimte. Er werden ook vensters uitgehakt om steeds zicht te hebben over de omgeving.

Vervolgens brengen we een bezoek aan het dorpje Aguïmes dat wel een open museum lijkt. Het bronzen beeld dat ongetwijfeld het meeste succes heeft is de liggende dromedaris. Deze is zo levensecht nagemaakt dat het wel lijkt alsof hij elk ogenblik kan rechtstaan.

De inwoners van het dorp leven voornamelijk van de landbouw en het kweken van cactussen. Zij hebben een groot historisch besef. Om hun cultureel erfgoed te behouden, restaureren ze de huizen en straten zo veel mogelijk in de oorspronkelijke stijl en zijn de straten van Agüimes brandschoon.

Overall in de stad vindt men bronzen beelden die meestal het vroegere leven van de bewoners uitbeelden. Hierboven het verliefde koppeltje en het dansende paar.

Vervolgens brengen we ook nog een bezoek aan het museum van de Guanchen in Santa Lucia.

We krijgen er ook een prachtige film te zien die het leven van de Guanchen laat zien in en rond Fortaleza.

Jan heeft een lekkere vissoep klaar gemaakt.

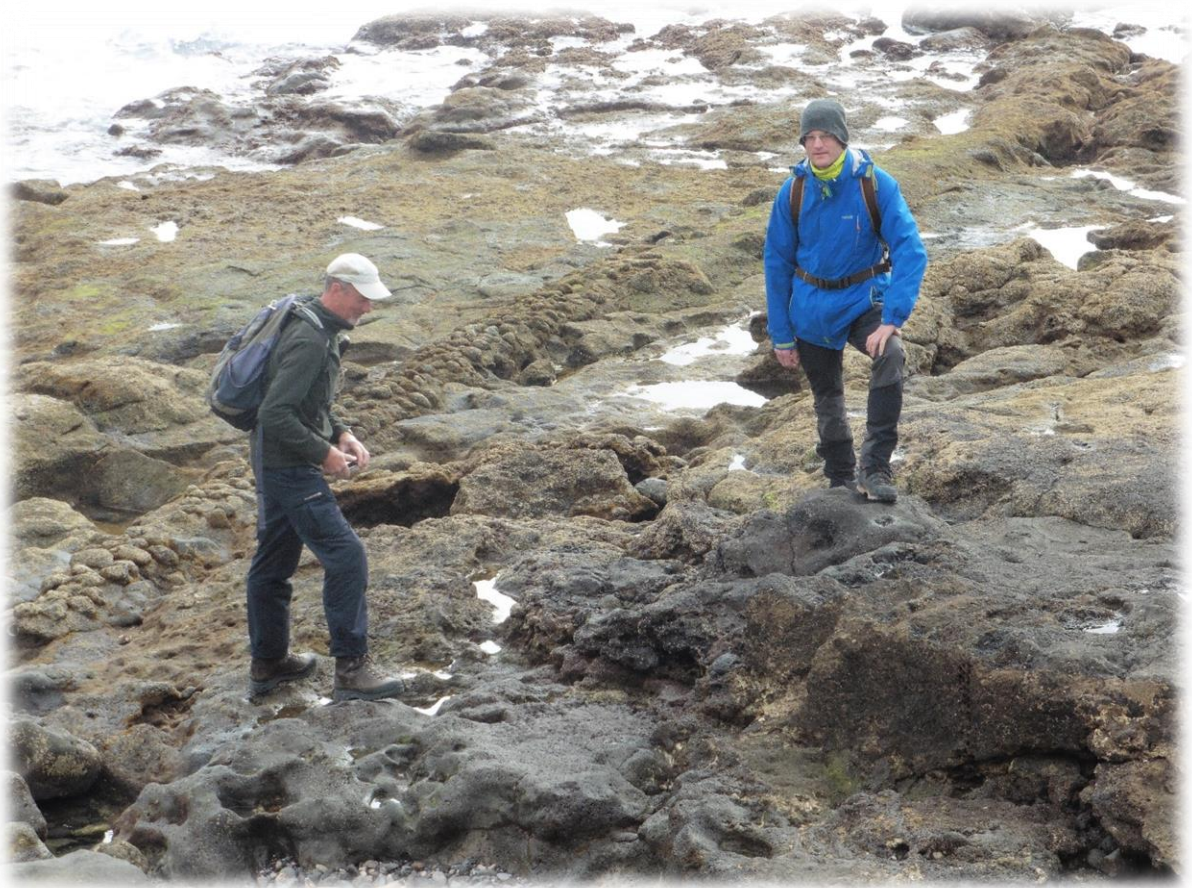
Woensdag 23 januari 2019

Vandaag nemen we een rustdag en bezoeken we enkele kustplaatsjes en enkele bezienswaardigheden. Onderweg krijgen we terug zicht op El Teide.

We brengen eerst een bezoekje aan het kustplaatsje Arinaga.

Arinaga was vroeger de leverancier van kalk voor het gehele eiland. Nadien werd het een vissersplaatsje maar momenteel is er vooral veel landbouwteelt onder plastic.

Op het keienstrand treffen we een aangespoelde spons aan.

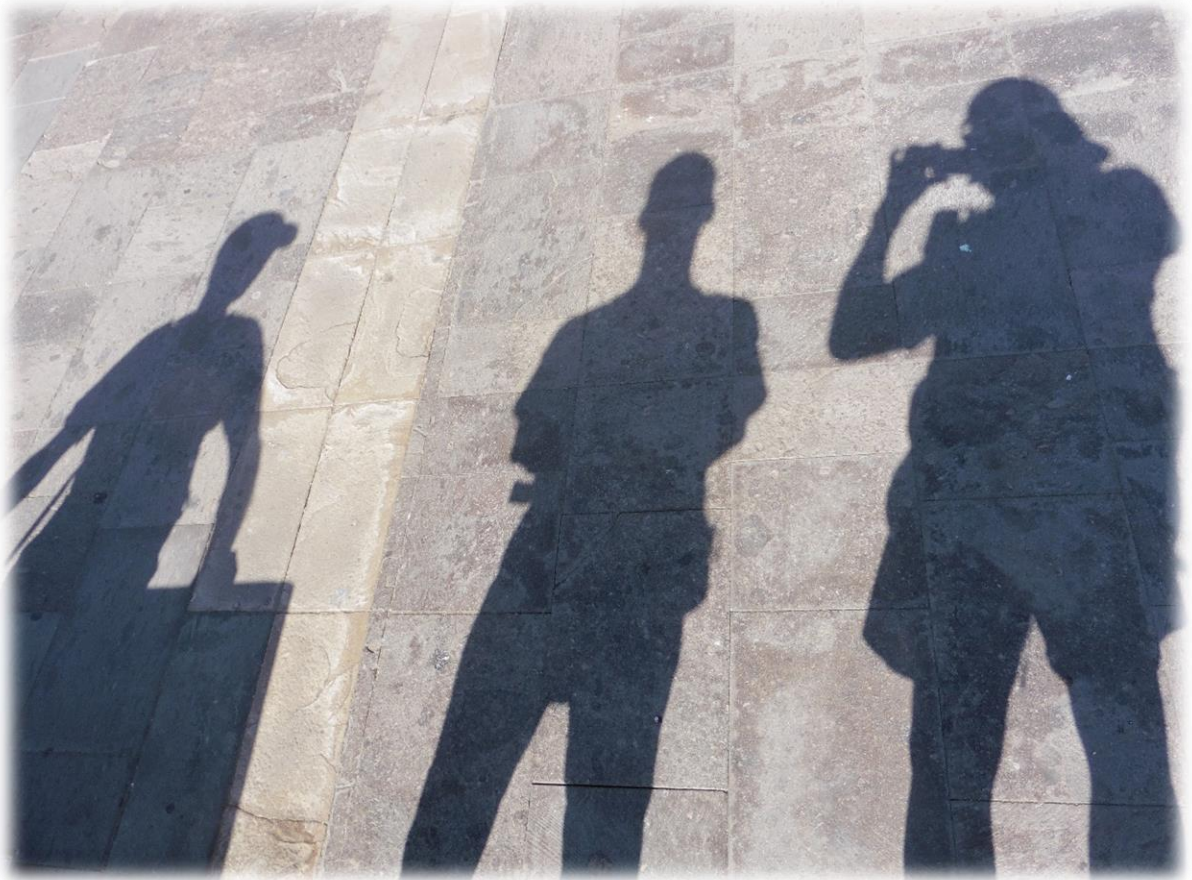
Nadien begeven we ons naar Puerto de Mogan ook wel het Venetië van Gran Canaria genoemd. Dit schilderachtige plaatsje is immers even mooi als Venetië.

Puerto de Mogán is een havenplaats bij uitstek. De vissers- en jachthaven zijn met elkaar verbonden via schilderachtige grachtjes. Via mooie bruggetjes kun je het water oversteken. Op-en-top romantiek!

We slenteren langs de grachtjes, we bewonderen de idyllische witte huisjes en genieten van de prachtige flora en fauna in de straten.

Van links naar rechts: Jan, Gaston en Ludwig.

Het kunstmatige strand nabij de haven is aangelegd met goudgeel zand dat speciaal uit de Sahara werd geïmporteerd.

Gaston gaat naast twee duiven zitten en de beestjes zijn zodanig mensen gewoon dat ze niet eens weg gaan/vliegen.

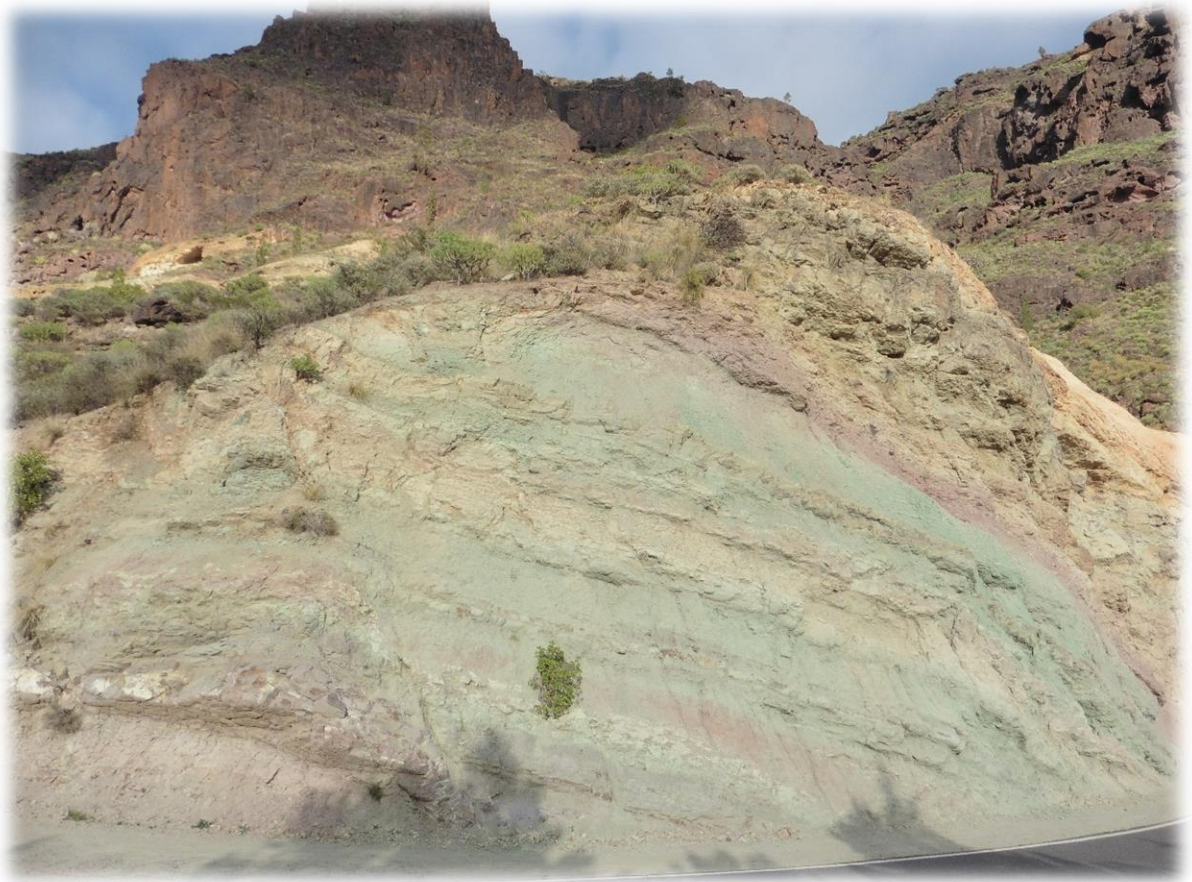

We brengen ook een bezoek aan het openluchtmuseum van het gehucht Molino de Viento. Rondom de molen is een fraaie cactustuin aangelegd met enkele metalen kunstobjecten zoals een gigantisch strijkijzer en een koffiepot. De molen is vrij te bezoeken. Via twee kleine wenteltrappen kom je op het niet meer werkende maaldek. Bij het verlaten van de molen ben je vrij om een kleine bijdrage achter te laten in het daarvoor bestemde bakje.

Op de terugweg rijden we langs de Barranco de Veneguera bij Fuente de los Azulejos. Daar zie je rotsen met een bijzondere blauwe kleur. Fuente de los Azulejos betekent fontein van

tegels, omdat de kleur doet denken aan beschilderde gepolijste tegeltjes. De Moren brachten deze kunst naar Andalusie vanuit het Perzische Rijk. De blauwe kleur is het resultaat van een oxidatieproces.

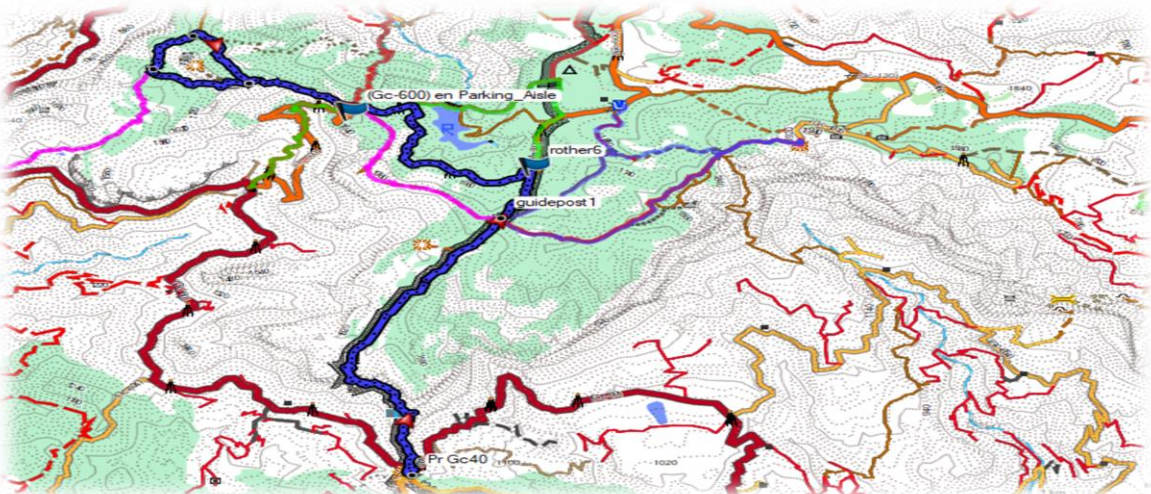

Vandaag eten we pannenkoeken met allerlei lekkers op.

Donderdag 24 januari 2019

- Soort : wandeling in het natuurpark Roque Nublo
- Plaats : Cruz Grande
- Afstand : 15 km
- Stijgen : 600 m
- Dalen : 600 m
- Duur : 6 uur

Vandaag doen we een wandeling in het Natuurpark Roque Nublo. We zullen dus regelmatig Roque Nublo te zien krijgen. We vertrekken aan Cruz Grande. Dat is een kruispunt van wandelwegen.

We krijgen meteen een stevige klim voorgeschoteld. Voor Gaston is dat geen probleem, hij is immers een sportieve man met een topconditie.

De amandelbomen staan nu in volle bloei. Amandelen worden in augustus geoogst. De buitenkant van de pit wordt gekraakt. Het vlies wordt verwijderd door de pit kort te blancheren.

De amandel wordt gegeten maar men kan er ook olie uitwinnen die dan gebruikt wordt in marsepein of noga. Hier in de streek is er een legende die zegt dat een Moorse prins een

prinses huwde die afkomstig was uit de bergen van Extramedura. Zij miste echter haar besneeuwde landschappen. De prins gaf zijn tuinarchitect de opdracht om iets te doen zodat de prinses haar heimwee naar de sneeuw zou vergeten. Hierop werd een boomgaard met amandelnoten ontworpen.

We volgen grotendeels oude Koningspaden (Camino Royal). Ooit werd Gran Canaria bestuurd door twee koningen. Er was een koning in het noordelijke gedeelte van het eiland en een koning in het zuidelijke gedeelte.

Een van beide koningen heeft toen een aantal bergpaden – verbindingswegen tussen twee dorpen - laten aanleggen maar na verloop van tijd geraakten ook deze paden, door gebrek aan onderhoud, in verval. Sedert de opkomst van het toerisme heeft men echter veel van de Koningspaden terug gerestaureerd.

Het weer deze week viel wat tegen in Gran Canaria. In het binnenland, waar ons vakantiehuis staat, regent het nagenoeg alle dagen en is er veel wind en zware bewolking. We wijken dan ook steeds uit naar het zuiden van het eiland zodat we daar kunnen wandelen in de zon.

Vandaag hebben we ook in het binnenland prachtig weer met aangename temperaturen.

Refugio Diaz Bertrana werd gebouwd in 1958 en heeft een slaapzaal, een keuken en een badkamer. Er kunnen 52 mensen slapen maar men dient wel 15 dagen op voorhand te